

5 Scenarios for Russia After Putin's Next Term

 politico.com/news/magazine/2024/03/16/5-scenarios-putin-next-term-russia-00142466

MAGAZINE

Washington a svět

5 scénářů pro Rusko po Putinově příštím funkčním období

Ruský prezident se chystá být znovu zvolen na dalších šest let. Co to bude znamenat pro jeho zemi a Západ?

ilustrace POLITICO; Fotografie od AP, Getty Images

Casey Michel je autorem připravované knihy *Foreign Agents: How American Lobbyists and Lawmakers Threatene Democracy Around the World*, av současné době je ředitelem Programu boje proti Kleptokracii Nadace pro lidská práva.

Tento víkend vyhraje Vladimir Putin další volby jako ruský prezident. Volby budou samozřejmě zmanipulované v Putinův prospěch, stejně jako byly všechny jeho minulé volby, ale Putin je téměř ujištěn, že si bude nárokovat další šestileté funkční období, které ho posune minimálně do roku 2030.

Přes všechnu tu nevyhnutelnost je Putinovo příští prezidentské období předmětem překvapivě málo diskusí, včetně toho, co to pravděpodobně bude znamenat uvnitř i vně Ruska. A to je o to překvapivější, že Putinův režim je nyní pravděpodobně destabilizovanější než kdykoli předtím, s malým koncem v nedohlednu pro rostoucí ekonomické problémy Ruska nebo spirálu úmrtí na bojištích Ukrajiny.

Jen od loňského léta zažilo Rusko náhlou vzpouru vedenou odpadlickou milicí, která málem pochodovala na Moskvu; běsnící antisemitské nepokoje s bezpečnostními službami nikde; a protesty propuknou na normálně poklidných místech, jako je Baškortostán .

Nikdo nemůže říci, co tyto události předpovídají. Ale je jasné, že válka na Ukrajině pomohla učinit ruskou domácí situaci nestabilnější, než tomu bylo v posledních desetiletích, a všechny možné budoucí scénáře už nejsou nemyslitelné.

Je tedy vhodný čas o nich přemýšlet. Přinejmenším při zvážení níže uvedených cest – a pravděpodobnosti jejich příchodu v nepříliš vzdálené budoucnosti – se Západ může začít odpovídajícím způsobem připravovat, zejména pokud jde o strategii a politiku. Víme hodně o ruské minulosti a hodně o ruské současnosti. Ale co budoucnost Ruska?

Níže je pět scénářů, které by Rusko mohlo (nebo nemuselo) zažít do konce příštího Putinova funkčního období v roce 2030.

Zatímco Alexej Navalnyj byl možná nejprominentnějším vůdcem demokratických hnutí v Rusku, jeho zabití jen stěží odstraní prodemokratické energie v zemi. | Kirill Kudryavtsev/AFP prostřednictvím Getty Images

Scénář č. 1

Květiny demokracie

Pravděpodobnost: 5–10 %

Proč se to může stát: Jak ukázaly antikomunistické a antikoloniální revoluce v roce 1989 ve východní Evropě, totalitní režimy mohou spočívat na pohyblivém písku a rychle se hroutit tváří v tvář demokratickým hnutím. Putinovo katastrofální rozhodování na Ukrajině již mělo nepředvídatelné dominové efekty, které budou jen nadále vyvolávat nespokojenost vpřed – a větší zájem o potenciální alternativy, včetně přímé demokracie.

A to platilo ještě před podezřelou smrtí Alexeje Navalného ve vězení. Navalnyj sice mohl být nejdůležitějším vůdcem demokratických hnutí v Rusku, ale jeho zabití jen stěžejně odstranilo prodemokratické energie v zemi. S Navalným proměněným z bojovníka v mučedníka by se taková hybná síla pro demokratickou reformu – dokonce demokratickou revoluci – mohla ve skutečnosti začít budovat znovu. Jako vězeň byl Navalnyj v nedohlednu a většině Rusů z velké části mimo mysl. Ale jako symbol toho, kam až Putinův režim zajde, aby uhasil jakoukoli opozici, se nyní Navalnyj může stát něčím víc.

V kombinaci s dalšími protesty, které stále zuří kolem Ruska, v neposlední řadě s těmi, které organizují matky a manželky vojáků, je nyní možný náhlý výbuch demokratické dynamiky v celé zemi. Nic by nebylo více svědectvím o životě Navalného a odkazu Navalného.

Proč by se to nemohlo stát: Stejně jako mnozí na Západě by rádi viděli plný rozkvět demokracie v Rusku – ať už vedená vdovou po Navalném Julii Navalnajaovou nebo někým jiným – pravděpodobnost, že se takový scénář odehraje před rokem 2030, je minimální. A tak tomu bylo i před Navalného smrtí. Nyní, když vůdce ruských demokratických nadějí náhle zhasl, jakákoli šance na sjednocení Rusů pro demokratickou věc s ním téměř jistě zemřela, alespoň v dohledné době.

Stačí se podívat, kde je Rusko. Navalnyj je v mnoha ohledech nenahraditelný, stejně jako byli nenahraditelní vězňové prodemokratické osobnosti jako Václav Havel nebo před ním Nelson Mandela, jejichž země k demokratickým transformacím došlo až po jejich osvobození. Zbytek Navalného prodemokratické infrastruktury byl fakticky zrušen a potlačen Putinovými represemi. A i když se šok z Navalného smrti stále uklidňuje, ruská tělesná politika stejně sotva projeví zájem o liberální demokracii. Namísto toho, aby se postavili za jeho věc, mnozí nad Navalného skolem prostě pokrčili rameny a pokračovali ve svých životech. Totéž platí pro naděje na rostoucí odpor proti ruské invazi na Ukrajinu; i dva roky po Putinově katastrofální válce většina Rusů stále pasivně, ne-li aktivně, podporuje nevyprovokovanou invazi.

NEJČTĚNĚJŠÍ

1. **Existuje něco radikálnějšího než MAGA? JD Vance o tom sní.**
 2. **Republikáni jsou znepokojeni, protože primárky v Senátu v Ohio propuknou v totální rvačku**
 3. **Matt Gaetz vede kampaň proti republikánům z Sněmovny reprezentantů, navzdory prosbám vedení, aby to nedělali**
 4. **Obskurní skupina pronásledovala Kyrsten Sinema roky – a fungovalo to. Je to znamení věcí budoucích?**
 5. **Nové reklamy zaútočily na Bernieho Morena kvůli zprávě, že jeho firemní e-mail byl použit k vytvoření účtu na webu pro dospělé**
-

Co by měl Západ dělat: Největší naděje na demokratické Rusko nespočívá, možná ironicky, v Rusku samotném, ale v Ukrajině. Stejně jako koloniální neúspěchy v místech, jako je Angola a Alžírsko, vedly k demokratickým, postimperiálním reformám v místech, jako je Portugalsko a Francie, také ukrajinské vítězství mohlo zničit ruský nacionalismus a ruský revanšismus – a konečně podnítit demokratický rozkvět, po kterém Navalnyj volal. .

Pokud se tento scénář naplní, je povinností Západu vrátit se ke staré strategické základně: důvěřuj, ale prověřuj. Nenechte se přehnaně vzrušovat demokratickými vyhlídkami Ruska – což je chyba, které se na Západě v 90. letech minulého století dopustilo příliš mnoho lidí –, ale povzbuzujte, co můžete. Buďte otevření ke zrušení sankcí a cenových stropů uhlodíků, ale pouze výměnou za konkrétní reformy a stáhnutí úředníků z Putinovy éry. Po celou dobu budujte vztahy s ruskými sousedy a bývalými koloniemi, s místy jako Moldavsko a Arménie.

Možná především – a jakkoli to teď může znít svatokrádežně – nevkládejte své naděje do jediného vůdce. Navalnyj byl jasnou hvězdou ruských demokratických nadějí, ale i on měl své nacionalistické slabiny, například tvrdil, že Krym je právem ruský. Když už nic jiného, Navalnyj by měl být poslední jedinečnou ruskou postavou, do které mnozí na Západě vkládají naděje na demokratickou reformu – přesvědčení, které Západ v minulosti pájilo a kvůli němuž Západ uniká, jak zakořeněný ruský imperialismus stále je.

Dagestánský důstojník kopne do těla čečenského bojovníka ve vesnici Pervomajskaja po ruském vyčerpávajícím útoku 19. ledna 1996. | Serguey Chirikov/AFP přes Getty Images

Scénář č. 2

Rusko se rozpadá

Pravděpodobnost: 10–15 %

Proč by se to mohlo stát: Představte si toto: na pozadí ničivé války, se stovkami tisíc moskevských vojáků pobitých v nesmyslném boji, Rusové hromadně protestují a svrhávají stárnoucí, nehybný režim. Dlouho pohřbené třenice a frustrace se vlní po celé zemi a národ údajně sjednocený pod pevnou rukou Moskvy se náhle rozpadne podél etnonacionalistických linií. Chaos sprintuje napříč národem, který se zhroutí do směsice anarchie, územní fragmentace a násilí, které nenechává žádný region ani rodinu nedotčeny.

Zvuk přitažený za vlasy? Přemýšlejte znovu. To je koneckonců přesně to, co se stalo v Rusku na konci 10. a na začátku 20. let, kdy carský kolaps roztrhal Ruskou říši a národy a politické strany ve východní Evropě, na Kavkaze a v severní Asii vyhlásily nezávislost – pouze pro většinu nakonec být spolknut povstávajícím sovětským režimem.

To je také to, co jsme viděli po rozpadu Sovětského svazu (i když s mnohem menším násilím), kdy si nové národy po rozpadu SSSR nárokovaly svou suverenitu – a to nejen v místech jako Ukrajina nebo Kazachstán. Obyvatelé Čečenska hlasovali pro jasnou nezávislost, zatímco obyvatelé Tatarstánu hlasovali pro rovné postavení s Ruskou federací. Obyvatelé míst jako sibiřský národ Sakha podepsali dohody o nezávislé armádě, zatímco obyvatelé buddhistického národa Tuva rozpoutali protiruské násilí, které hraničilo s přímými pogromy. Rozbití státu – a nezávislost národů, které byly dávno kolonizovány Moskvou, ale Západu stále do značné míry neznámé – pronásledovaly Ruskou federaci.

Mohlo by se to stát znovu? Možná ne hned. Ale Rusko zůstává konglomerátem 21 republik, desítek dalších regionů a ještě více národností s nesčetnými křivdami vůči Moskvě. Čím déle válka pokračuje – a čím více jsou tyto kolonizované menšiny házeny do Putinova mlýnku na maso, zabíjeny mnohem rychleji než etničtí Rusové – pravděpodobnost takového scénáře se zvyšuje. Možná, že v Čečenské republice její vůdce – stále nezdravější Ramzan Kadyrov – umírá v úřadu a boj o jeho nástupce se ve spirále rozvine do třetí čečenské války. Možná se v Tatarstánu s muslimskou většinou scházejí výbory veteránů a místní studenti, aby protestovali proti moskevskému náboru tatarské pěchoty a potlačování tatarské identity – a Kreml v záchvatu neúspěšné strategie zahájí palbu do demonstrantů a podniká širší anti- koloniální hnutí. Nebo možná v Sakha, nezaměstnaní, bouře a převzetí kontroly nad ruskou uhlovodíkovou infrastrukturou, požadující vrácení finančních prostředků jejich kolonizovanému národu a požadující suverenitu, se kterou souhlasili na počátku 90. let.

Proč se to nemusí stát: Mnoho ruských analytiků stále považuje tento scénář za přitažený za vlasy, vzhledem k tomu, že Putin má moc. A nemusí se nutně mýlit; kromě Čečenska není zřejmě žádná jasná žízeň po naprosté nezávislosti, a to ani v těch národech, které sledují masakr svých mužů na Ukrajině. Nedávné protesty v místech, jako je Dagestán a Baškortostán, se například netýkaly pouze nezávislosti, ale zahrnovaly také ekonomické a ekologické křivdy.

Přesto by nebylo moudré tento scénář okamžitě zavrhnout. Stačí jiskra a troud, který si Putin za čtvrtstoletí u moci vybudoval, může vzplanout – pravděpodobnost, která roste jen s Putinovou katastrofou na Ukrajině.

Co by měl Západ dělat: Západ by měl zůstat flexibilní a mít na paměti, že Ruská federace je stěží homogenní entita. Měla by povzbudit demokratické síly po celé zemi, včetně těch, které se objevují v národech dávno kolonizovaných Moskvou, a zároveň vyškolit mnohem více mluvčích jazyků, jako je čečenština, sachština a tatarština. Měla by se také opřít o ty, kteří úspěšně chránili jaderný arzenál Sovětského svazu během sovětského kolapsu, a zajistit, aby jejich odbornost byla znovu využita. A měla by se připravit na to, že bude spokojená s teritoriální reorganizací v celé Ruské federaci – zemi, která stále odmítá uznat svá vlastní koloniální dědictví, která se s přibývajícím roky jen zhorší.

Zatímco Wagnerova skupina Jevgenije Prigožina nikdy nedosáhla Moskvy, nebylo to pro nedostatek příležitostí; pokud něco, cesta byla dokořán. | Vasily Deryugin/Nakladatelství Kommersant prostřednictvím AP

Scénář č. 3

Povstání nacionalistů

Pravděpodobnost: 15–20 %

Proč by se to mohlo stát: Před rokem byla představa, že by renegátská milice vedená pěnivým nacionalistou málem pochodovala na Moskvu a poslala ruské úředníky utíkající do úkrytu, fantazií. Ne že by se to nedělalo dříve; takzvaná „Kornilovova aféra“ z roku 1917 a dokonce i neúspěšný puč zastávce tvrdé linie v roce 1991 ukázaly, jak by tento krok mohl potenciálně vypadat. Ale za Putina se představa, že by ruští nacionalisté mohli ztuhnout a zaútočit na Moskvu, dlouho zdála směšná.

A loni v červnu to udělal šéf domobrany Jevgenij Prigožin. A i když Prigožinova skupina Wagner nikdy nedorazila do Moskvy, nebylo to pro nedostatek příležitostí; pokud něco, cesta byla dokořán. Pokud Prigožin něčeho dosáhl, pak to, že Putina přiměl vypadat jako car bez oblečení.

Prigožin už samozřejmě není nablízku – jeho letadlo explodovalo nad ruským vzdušným prostorem o několik měsíců později a zabilo jeho i většinu jeho nejbližšího okolí, což je všeobecně považováno za Putinovu odplatu. Ale všechny ingredience, které podnítily Prigožinovu vzpouru, jsou stále tam: frustrace z Putinovy zpackané invaze; pokračující zbavování Ruska mužů a materiálu s cílem pokračovat v bažině; a druh spirálovité majetkové nerovnosti, který dříve spustil populisty a revolucionáře po celém světě.

Z těchto důvodů se to zdá být jedním z pravděpodobných scénářů, kterým čelí Rusko po Putinovi. Plameny nacionalismu, rozdmívané Putinem, jen stěží v dohledné době utichnou.

Proč se to nemusí stát: Přesto je scénář jako tento stěží nevyhnutelný. Sám Prigožin byl téměř jediný svého druhu – kuchař, z něhož se stal oligarcha, ochotný veřejně se rozejít s Putinovým kabinetem a dokonce urazit samotného prezidenta, a to vše při budování celosvětové milice od Ukrajiny po střední Afriku. V tuto chvíli neexistuje žádná jiná síla, která by se dala srovnávat s Prigožinovou Wagnerovou skupinou, z níž byla velká část demontována a podřízena státu.

Navíc, pokud vůbec něco, Putin je jen čím dál *nacionalističtější*, jak se válka vleče, a stále více se přiklání k přímému fašismu. Obejít Putina zprava bude jen obtížnější, zvláště když bude nadále sestupovat do světa nacionalistických konspirací.

Chcete číst více takových příběhů? POLITICO Weekend přináší každý pátek poutavé čtení, inteligentní analýzu a trochu ušlechtilé zábavy. Přihlaste se k odběru newsletteru.

Co by měl Západ dělat: Pokud a až Putina nahradí nacionalističtější osobnost nebo kádr, Západ by měl pokračovat v posilování a rozšiřování sankcí, snižovat cenové stropy uhlovodíků, budovat diplomatické a bezpečnostní vztahy s ruskými sousedy, zejména s těmi (jako je Ukrajina). přímo terčem ruských nacionalistů — to vše je součástí širšího balíčku politik. Nazvěte to, chcete-li, zadržování – politika, která pomohla zastavit sovětskou expanzionismus a mohla by znovu pomoci ovládnout expanzivní Moskvu.

Z budovy v Bachmutu, místě nejtěžších bitev s ruskými jednotkami v Doněcké oblasti na Ukrajině, stoupá kouř. | Libkoš/AP

Scénář č. 4

Technokratický reset

Pravděpodobnost: 20–25 %

Proč se to může stát: Nyní jsme dva roky před neúspěšnou invazí Moskvy na Ukrajinu a dopad v Rusku je již zřejmý. A tyto náklady, ať už jde o pokles ekonomiky nebo počet spirálovitých těles, se budou nadále hromadit. To je důvod, proč myšlenka na užší kruh kremelských představitelů, kteří se setkají s Putinem a informují ho, že oceňují jeho službu a že mu přejí hodně štěstí v důchodu – jinými slovy redux svržení Nikity Chruščova v roce 1964 – je scénářem, který jen stoupá. s pravděpodobností postupem času.

Je skutečně pravděpodobné, že do roku 2030 se v Rusku objeví nový režim. (Ne, že by potřebovala vést vnitřní spiknutí proti Putinovi; stárnoucí diktátor by samozřejmě mohl jen zemřít v úřadu a ušetřit nám všechny potíže.) Nová vláda by nutně nebyla demokratická. Ale jejím čele by stál malý počet na Západě vycvičených, technokratických elit, které by začaly říkat mnohé z věcí, které západní úředníci a podnikatelé toužící vrátit se k jakémusi *status quo antebellum* rádi slyší. Velkou část viny za válku by svalili na samotného Putina a slibovali návrat k pocitu normalnosti v Moskvě. Mohou zajít tak daleko, že osvobodí určité politické vězně a opoziční politiky, nebo dokonce odvolají Putinovo oznámení o anexích na východní Ukrajině (i když ne na Krymu) z roku 2022.

Po celou dobu by volali po něčem, co by mnozí západní politici uvítali: „reset“. Příležitost začít znovu. Chcete-li začít znovu. A zavázat se, že nové Rusko půjde vpřed.

Proč se to nemusí stát: S omluvou Isaacu Newtonovi, existuje železný zákon autoritářství: diktátor u moci má tendenci zůstat u moci. Jinými slovy, vyrvat kontrolu od diktátora, jako je Putin, vždy vyžaduje podstatně více plánování, energie a zdrojů, než kolik potřebuje úřadující vůdce k zmaření jakéhokoli vnitřního spiknutí. Když se nad tím zamyslete, není to až tak překvapivé, vezmeme-li v úvahu, že diktátor jako Putin stále drží všechny páky státu – a pěstuje konkurenci mezi svými podřízenými, kteří by byli dychtiví porazit jakékoli protiputinovské spiknutí. Hodte do toho fakt, že se zdá, že Putin má mezi ruskými úředníky stále širokou podporu – v neposlední řadě proto, že vzhledem k válečnému stavu na Ukrajině by Rusko mohlo skutečně vyhrát – a naděje na vypuzení ve stylu Chruščova jsou jen stěží bezpečnou sázkou.

Co by měl Západ dělat: Pokud by k tomu skutečně mělo dojít – pokud se nové, technokratické elitě podaří vyrvat Putinovi kontrolu – politický vzorec Západu by měl být přelomem strategie skutečného přechodu k demokracii. To znamená, že Západ musí *nedůvěřovat*, ale prověřovat. Když už nic jiného, západní představitelé by si měli pamatovat, že pokaždé, když byl uplatněn „reset“ přístup s Ruskem, Západ skončil jako pošetilý, krátkozraký nebo obojí. Z tohoto důvodu by se s každým voláním po obnovení „resetu“ mělo zacházet s velkou skepsí. A přestože by demokratické reformy měly být samozřejmě podporovány a stimulovány – zejména pokud jde o zrušení omezení pro občanskou společnost nebo Rusko platící reparace za Ukrajinu – jakákoli zlepšení by měla být považována za dočasná. Koneckonců, už jsme tento příběh viděli a viděli jsme, jak znovu a znovu končí.

Uchopení moci Vladimírem Putinem se stále zdá silné – ale existuje spousta faktorů, které udělají jeho příští funkční období daleko odlišné a potenciálně mnohem obtížnější, než cokoli, co viděl dříve. | Mladen Antonov/AFP přes Getty Images

Scénář č. 5

At' žije prezident Putin

Pravděpodobnost 45–50 %

Proč by se to mohlo stát: Tohle byl vždy nejpravděpodobnější scénář, že? S výjimkou nepředvídatelných zdravotních událostí, a zejména s ohledem na nově objevenou háklivost Spojených států na podporu Ukrajiny, se Putin může dívat na své nové prezidentské období jako na něco, co si pravděpodobně zcela odsedí a potenciálně daleko překročí.

A to je pochopitelné. Po smrti Navalného je demokratická opozice v troskách. Ruská ekonomika se navzdory přívalu západních sankcí téměř nezhroutila, i když zpomalila. Putin sice nedobyl Kyjev, ale to nejhorší z ukrajinské války už může mít za sebou, zejména s ohledem na zdrženlivost USA při vyzbrojování Ukrajiny. A ve srovnání s americkými prezidenty má Putin v pouhých 71 letech na své straně stále (relativní) mládí.

Už se stal jedním z nejdéle vládnoucích vůdců Ruska a má za sebou spoustu prezidentských období. Když se podíváme do roku 2030, proč by se něco měnilo?

Proč se to nemusí stát: Putinův sevření moci se stále zdá být silné – ale existuje spousta faktorů, které udělají jeho příští funkční období daleko odlišné a potenciálně mnohem obtížnější, než cokoli, co viděl dříve. Vezměte si ekonomiku. Zatímco Putinovi se zatím dařilo vymýtít sankce proti Rusku, ekonomika jako celek jednoznačně směřuje jak ke stagnaci, tak k růstu inflace. Mezitím na Ukrajině už

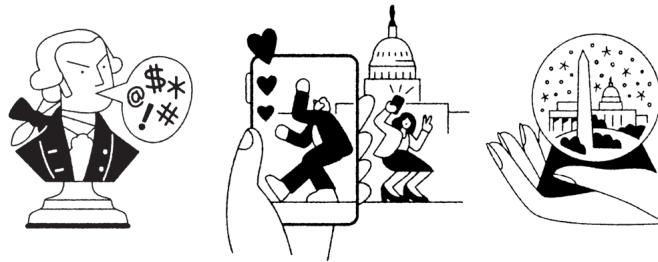
Putinovy přešlapy vyústily v ohromující počty obětí. Kterákoli složka by stačila k ohrožení jakéhokoli vůdce, bez ohledu na to, jak autoritářský. Útěk ze svěráku obou rozšíří Putinův diktátorský nástroj dále než kdy předtím.

Co by měl Západ dělat: Zvyšte tlak, kdekoli a jakkoli může. Pokračovat a posilovat sankce, včetně sankcí vůči třetím stranám na místech, jako jsou Spojené arabské emiráty, které pomáhají Moskvě obcházet sankce. Posílit cenové stropy uhlovodíků, které již odčerpaly příjmy ruskému státu, a zabavit přímo všechna zmrazená aktiva ruské centrální banky. Prohloubit partnerství s těmi na ruské periferii, zejména pokud jde o podporu demokratického vývoje.

A možná především uznat, že dokud bude Putin u moci, bude ruská nevyprovokovaná válka na Ukrajině pokračovat a na obzoru budou hrozit mnohem širší válčení. Západ by měl použít každý nástroj, který najde, aby přinutil Rusy – jak ty v Kremlu, tak i širší obyvatelstvo samotné –, aby si uvědomili, oč lépe na tom budou oni i my ostatní, až Putin už nebude u moci.

Weekend

from POLITICO MAGAZINE

Strhující čtení, chytrá analýza a trocha ušlechtilé zábavy. Protože i moc potřebuje den volna.

Playbook

Neoficiální průvodce oficiálním Washingtonem, každé ráno a ve všední dny odpoledne.

Registraci potvrzujete a souhlasíte s našimi zásadami ochrany osobních údajů a smluvními podmínkami. Z odběru se můžete kdykoli odhlásit podle pokynů v dolní části e-mailu nebo nás kontaktujte zde. Tato stránka je chráněna reCAPTCHA a platí zásady ochrany osobních údajů a smluvní podmínky společnosti Google.

© 2024 POLITICO LLC

